

Arrest

nr. 220 305 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2018 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst, als dader of mededader van een poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, alsook wegens bendevoorming.

Op 14 november 2018 werd verzoeker onmiddellijk in vrijheid gesteld, dit nadat hij door de correctionele rechtbank te Brussel werd veroordeeld voor voormelde feiten.

Op 14 november 2018 besliste de verwerende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: F.-E.,

(...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, poging tot wanbedrijf, als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 14.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

□ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, poging tot wanbedrijf, als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 14.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft)*

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 14 november 2018 nam de verwerende partij tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: F.-E.

(...)

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, poging tot wanbedrijf, als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 14.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, poging tot wanbedrijf, als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 14.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij thans in Frankrijk verblijft waar ze beschikt over een verblijfstitel en ze erkent dat het belang bij haar beroep hierdoor is teloorgegaan in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit stelt in zijn aanhef, “wordt het bevel

gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op, *“ La langue de la procédure, ainsi que celle de l’audience, est le français”.*

Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Ter terechtzitting hanteert de verzoekende partij het Nederlands als pleittaal zodat kan worden aangenomen dat ze afziet van haar melding in het verzoekschrift dat de pleittaal het Frans is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM;
- de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn);
- artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker werpt tevens op dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van een contradictie in de motieven.

3.2. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

3.3. Verzoeker werpt op dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een privé- en gezinsleven leidt in Frankrijk en dat hij in het bezit is van een verblijfstitel aldaar. Verzoeker specificeert dat hij getrouwd is met een Franse onderdaan en dat ze samen een kind hebben, dat ook de Franse nationaliteit heeft. Verzoeker haalt aan dat het inreisverbod weliswaar in de aanhef stelt, *“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* doch wijst op considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn die luidt als volgt:

“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. (...)”

3.4. Een inreisverbod heeft dus een Europese dimensie, wat inhoudt dat een inreisverbod zoals de tweede bestreden beslissing verzoeker de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. In het Terugkeerhandboek, zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken (Pb.L. 19 december 2017, afl. 339, 126), kan daarover gelezen worden (p. 61):

“Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.”

3.5. Artikel 11, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn is te dezen niet van toepassing, zodat de tweede bestreden beslissing moet worden geacht de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten te ontzeggen.

3.6. Ook het Hof van Justitie bevestigde de Europese dimensie van het inreisverbod in zijn arrest van 16 januari 2018 (zaak C-240/17): *“ 42. Blijkens artikel 1 van richtlijn 2008/115 worden in die richtlijn de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen. Zoals in overweging 14 van die richtlijn is aangegeven, krijgt het effect van nationale terugkeermaatregelen een Europese dimensie, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt.*

43 Uit al het voorgaande volgt dat er bij een door een lidstaat overeenkomstig verordening nr. 562/2006 genomen besluit met betrekking tot toegang en verblijf van een derdelander en bij een besluit waarbij een lidstaat krachtens richtlijn 2008/115 de terugkeer van een derdelander gelast en hem een inreisverbod oplegt, gevolgen zijn voor de andere lidstaten en de andere overeenkomstsluitende staten van de SUO.”

3.7. Verzoeker kan dan ook de verwachting koesteren dat verweerder rekening houdt met het feit dat hij een privé- en gezinsleven leidt in Frankrijk waar hij beschikt over een verblijfstitel. De zinsnede in de tweede bestreden beslissing, *“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.04.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen”* (eigen onderlijning) volstaat dan ook niet.

3.8. De nota met opmerkingen kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Verweerder is zich ervan bewust dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet oplegt om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verweerder stelt, *“Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). (...) Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod, waarbij melding wordt gemaakt van volgende elementen:*

- niet meegewerkt met de Belgische overheden ;

- niet aangemeld bij de gemeente binnen de daartoe gestelde termijn ;
- geen duurzame relatie in België ;
- geen minderjarige kinderen in België ;
- geen gezondheidsproblemen ;
- geen vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst ;
- schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers ;
- niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven ;
- niet getwijfeld om alhier de openbare orde te schaden;
- het belang van de immigratiecontrole ;
- het handhaven van de openbare orde ;
- ...

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen én omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke reden specifiek een termijn van drie jaar aan de verzoekende partij werd opgelegd.”

Verweerder mag in de tweede bestreden beslissing en in de nota dan wel terecht stellen dat verzoeker geen duurzame relatie heeft in België en hier geen minderjarige kinderen heeft, doch hij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een echtgenote en kind heeft in Frankrijk. Verweerder betwist dit gegeven niet in zijn nota. Verweerder was blijkens het gehoorverslag van 23 april 2018 dat zich bevindt in het administratief dossier en dat peilt naar familie in België alleszins minstens op de hoogte van het feit dat verzoeker een echtgenote had in Frankrijk, aangezien verzoeker signaleerde dat bij haar bepaalde documenten kunnen worden teruggevonden. De tweede bestreden beslissing die een inreisverbod oplegt voor alle Schengenlidstaten en dit voor een duur van drie jaar, heeft op dit vlak een impact en verzoeker kon dan ook de verwachting koesteren dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening zou houden met de voormelde specifieke omstandigheden.

3.9. Verweerder stelt in zijn nota, *“Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.”* Daargelaten de vraag of niet slechts uit een uitdrukkelijke motivering nopens specifieke elementen kan blijken dat verweerder er rekening mee heeft gehouden, blijft verweerder in gebreke te duiden waaruit blijkt dat hij wel degelijk heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker een echtgenote en kind heeft in Frankrijk. Zulks blijkt alleszins niet uit het administratief dossier. Verweerder kan bezwaarlijk voorhouden dat het feit dat verzoeker een echtgenote en kind heeft in Frankrijk niet als specifieke omstandigheid moet worden meegenomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dat zoals gezegd voor het volledige Schengengrondgebied geldt. Verweerder zoekt voor zijn stelling tevergeefs steun in artikel 11 en considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn stelt niet meer dan dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn stelt, *“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”* Door in zijn nota te poneren, *“Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit”,* leest verweerder meer in de betrokken considerans dan wat deze zegt. Uit de woorden *“in het bijzonder”* kan niet worden afgeleid dat specifieke omstandigheden van het geval die de duur van het inreisverbod bepalen, enkel betrekking hebben op het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. Nog minder kan uit de betrokken considerans worden afgeleid dat het enkel gaat om omstandigheden die nopen tot het opleggen van een inreisverbod. Er is een verschil tussen feiten die aanleiding geven tot het opleggen van een

inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en de duur van het inreisverbod die wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De overtuiging ten slotte van verweerder, “ *Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de duur van het inreisverbod op automatische wijze zou zijn opgelegd.*”, kan bezwaarlijk de tweede bestreden beslissing overeind houden.

3.10. Het middel is dus gegrond voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven dus geen verdere bespreking voor zover ze zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.11. De Raad wenst nog op te merken dat in het bovenvermeld Terugkeerhandboek specifiek het volgende kan worden gelezen voor wat betreft de situatie van verzoeker (p. 61):

“Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (“lex specialis”).”

Artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO), zoals gewijzigd bij verordening nr. 265/2010, luidt als volgt: “1 bis. Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels. 2. Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven teneinde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest van 16 januari 2018 (zaak C-240/17): “52. In herinnering moet worden geroepen dat met artikel 25, lid 2, SUO wordt beoogd om middels de daarin neergelegde overlegprocedure te voorkomen dat ten aanzien van een derdelander tegelijk sprake is van een door een overeenkomstsluitende staat verrichte signalering ter fine van weigering van toegang en een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel. 53. De autoriteiten van de geraadpleegde lidstaat dienen dus overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking van artikel 4, lid 3, VEU binnen een redelijke termijn een standpunt in te nemen over de handhaving dan wel intrekking van de verblijfstitel van de betrokken derdelander. 54. In casu is duidelijk dat de Spaanse autoriteiten een dergelijke termijn niet in acht hebben genomen. Om te voorkomen dat een tegenstrijdige situatie als genoemd in punt 52 van het onderhavige arrest en de daarmee gepaard gaande rechtsonzekerheid voor de betrokken derdelander voortduren, dienen de Finse autoriteiten na het verstrijken van die termijn dan ook de signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken en indien nodig de derdelander op hun nationale signaleringslijst op te nemen, en wel zolang de betrokken verblijfstitel geldig is en niet formeel wordt ingetrokken door de Spaanse autoriteiten.” Het Hof stelde in hetzelfde arrest ook: “ (...)59 Vastgesteld moet dan ook worden dat een particulier als E zich voor de nationale rechter mag beroepen op de overlegprocedure van artikel 25, lid 2, SUO, en met name op de op de signalerende lidstaat rustende verplichtingen om die procedure te starten en, afhankelijk van de uitkomst van de procedure, de hem betreffende signalering ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied in te trekken.”

3.12. Ter terechtzitting werd gewezen op de noodzaak van een overlegprocedure tussen België en Frankrijk doch de verwerende partij gaf aan geen weet te hebben van dergelijk overleg waarvan de uitkomst zou moeten zijn, ofwel het behoud van de verblijfsvergunning in Frankrijk en het intrekken van

het EU-inreisverbod door de Belgische autoriteiten met mogelijkheid om verzoeker op zijn nationale signaleringslijst op te nemen ofwel het intrekken van de verblijfsvergunning door de Franse autoriteiten en het behoud van het EU-inreisverbod door de Belgische autoriteiten.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA